

ŘÁD SBOROVÉHO ŽIVOTA

OBSAH

Preambule

1. Bohoslužebná shromáždění
2. Katechetická shromáždění
3. Příležitostná shromáždění
4. Život sboru mimo shromáždění
5. Závěrečná ustanovení

Preambule

Věříme, že Kristova církev je výsledkem i nástrojem díla, které trojjediný Bůh koná na této zemi. Ježíš Kristus shromažďuje k sobě ty, kdo v něj uvěřili, a tak vytváří nové společenství mezi lidmi. Ti, kteří byli Bohem osloveni, přicházejí znovu na místo, kde je Boží slovo zvěstováno, ti, které si podmanila Kristova láska, nacházejí novou cestu k druhým lidem, ti, jimž se Duch svatý stal zdrojem životního občerstvení a posily, se jím také dávají vést na cestě životem. Svou účastí na životě církve se lidé stávají podílníky nových věcí Božích a zároveň i svědky o jejich realitě pro druhé.

To všechno se děje především v místním společenství Kristova lidu, které se v ČCE nazývá „farní sbor“ (viz **CZ §4**, dále jen „sbor“). Sbor žije ve svých shromážděních, ale také mimo ně. Středem, východiskem i místem návratu sborového života je nedělní bohoslužba; z ní a kolem ní se pak rozbíhá a k ní se vrací další život pospolitý i individuální.

Čl. 1. Bohoslužebná shromáždění

1. Sbor se shromažďuje k bohoslužbám, v nichž je zvěstováno slovo Boží a jsou vysluhovány Kristovy svátosti. Slovem Božím je církev utvářena, obnovována i souzena, svátosti viditelně a hmatatelně vyjadřují, co církev ve víře od Krista přijímá.
2. Bohoslužby se konají především v neděli jakožto svátku Kristova vzkříšení, o církevních svátcích a při jiných příležitostech vyvstávajících v životě sboru.
3. Bohoslužebná shromáždění jsou veřejně přístupná.
4. V případě potřeby se bohoslužby mohou konat v rodině, ve zdravotních, sociálních a jiných zařízeních.

5. Obsahem bohoslužeb je čtení Písma svatého Starého i Nového zákona, kázání evangelia na základě Písma, vysluhování svátostí křtu a svaté večeře Páně, vyznávání víry, vyznávání vin, společné modlitby chval, díky i přímlov, společné sdílení, osvědčování obětavosti a solidarity. Vzory bohoslužebných pořádků a příslušné pokyny obsahuje Agenda (bohoslužebná kniha církve).
6. Zpěvem a hudbou vůbec sbor ve svých shromážděních oslavuje Boha. Společný zpěv umožňuje všem účastníkům, aby se na připomínání Božích skutků, vyznávání víry i vin, prosbách i díkyvzdáních, vyjadřování bolesti i radosti před Bohem aktivně podíleli.
7. Svátostí křtu slouží církev nepokřtěným na základě žádosti o křest, po přípravě a se souhlasem staršovstva sboru.
8. Pokřtěni mohou být ti, kdo se ke Kristu a jeho církvi hlásí svým vyznáním víry.
9. Pokřtěny mohou být i malé děti, které svou víru vyznat nemohou, jestliže o to jejich rodiče nebo oprávnění zástupci požádají a slíbí, že pokřtěné děti budou ke křesťanské víře a životu v církvi vychovávat.
10. Spolu s tím, kdo je křtěn, či se zástupci křtěných malých dětí se na vyznáních i závazcích křtu mohou podílet věřící kmotr nebo kmotra jako svědkové křtu.
11. Křest se koná v bohoslužebném shromáždění farního sboru, pokud možno v sídle sboru. Koná se ve sboru, jehož členem či členkou se pokřtěný/á křtem stává. Nemluvňata mají být křtěna v tom sboru, jehož členy jsou žadatelé o křest nebo jeden z nich. Ke křtu v jiném sboru než takto příslušném musí dát staršovstvo příslušného sboru souhlas.
12. Svátostí večeře Páně církev slaví obecenství stolu, u něhož je Kristus hostitelem i darem - přijímá k sobě hříšné lidi a ve sdíleném chlebu a víně se jim sám podává.
13. K večeři Páně jsou zváni pokřtění, kteří přijímají evangelium Kristovo. Toto pozvání se vztahuje i na pokřtěné členy jiných křesťanských církví.
14. Večeři Páně mohou přijímat také pokřtěné děti, které samy a nebo prostřednictvím rodičů vyjádří svou víru a touhu po obecenství Kristova stolu. Pokud VP nepřijímají, mohou se zúčastnit obecenství Kristova stolu a přijmout požehnání. Staršovstvo seznámí členy sboru s konkrétním postupem, podle kterého mohou být děti účastny vysluhování VP.

15. Obvyklým místem slavení večeře Páně je bohoslužebné shromáždění sboru. Je vhodné takovému způsobu dát přednost před slavením večeře Páně mimo sborová shromáždění.
16. Ten, kdo slavení bohoslužeb předsedá, dbá na to, aby se bohoslužba děla řádně podle Kristových ustanovení, a nese za to odpovědnost. Bohoslužbám, při nichž jsou vysluhovány svátosti, předsedá farář nebo jáhen daného sboru, případně se souhlasem staršovstva jiný ordinovaný kazatel.

Čl. 2. Katechetická shromáždění

1. O soustavné formování víry a života svých členů i těch, kdo víru teprve hledají, pečují sbory v pravidelných i příležitostných katechetických shromážděních.
2. K seznámení s biblickou zvěstí a k jejímu hlubšímu pochopení, k rozhovoru o vyznání, životě a práci církve i o odpovědnosti křesťanů ve světě slouží pravidelně konané biblické hodiny.
3. Katechetická shromáždění (biblické hodiny) mohou být zaměřena na všechny členy sboru, ale také na jednotlivé věkové či zájmové skupiny. Pro děti se konají katechetická shromáždění s výkladem, rozhovorem, zpěvem i hrou. Pro mládež se konají pravidelné schůzky, které prohlubují víru i zakotvení ve společenství sboru. Obdobná setkání se konají pro střední či starší generaci a pod.
4. Žadatelé o křest jsou ke křtu připravováni soustředěnou, často individuální katechezí, jež je uvádí do základních obsahů křesťanské víry a do života sboru a církve. V případě křtu malých dětí jsou takto připravováni ti, kdo o křest požádali. Závěrem této přípravy je křest.
5. Již pokřtěným zájemcům o víru a život v církvi, kteří dosud v církvi nežili nebo přicházejí z jiné církve, je poskytována odpovídající katechetická příprava, jejímž závěrem je přijetí za člena nebo členku sboru.
6. Pokřtěným mladým členům sboru je v přiměřeném věku určena konfirmační katecheze, která má rozšířit jejich znalost obsahů křesťanské víry i života a dějin církve, a tak hlouběji zakotvit a upevnit jejich víru. Konfirmační příprava je završena konfirmací.

Čl. 3. Příležitostná shromáždění

1. Podle potřeby a z podnětů vycházejících ze života sboru i jeho jednotlivých členů koná sbor příležitostná shromáždění.
2. Pro manžele, kteří si přejí požehnání svému sňatku, nebo pro snoubence, kteří chtějí uzavřít manželství v církvi, se koná

svatební shromáždění, a to vždy s vědomím staršovstva sboru, v němž se má konat. Ve svatebním shromáždění jsou připomínána Boží zaslíbení pro manželství a je pro ně vyprošováno a vyhlašováno Boží požehnání.

Sborem, v němž se má konat svatební shromáždění, se rozumí sbor, jehož název je uveden v záhlaví protokolu o uzavření manželství pro státní matriku a v jehož církevní matrice je sňatek zapsán.

3. Pokud je ve svatebním shromáždění manželství uzavíráno, snoubenci v něm musí veřejně, před svědky a před farářem nebo jáhnem povoláním ke službě v církevním sboru nebo kaplanem vyslaným ke službě v jiných institucích vyjádřit své svobodné rozhodnutí vstoupit do manželství.
4. Svatební shromáždění se obvykle koná ve sboru, jehož jsou manželé či snoubenci nebo jeden z nich členem. V jiném sboru se může konat s vědomím příslušných staršovstev.
5. Jestliže oddávající není farářem, jáhnem nebo administrátorem sboru, v němž se koná svatební shromáždění, je farář nebo administrátor tohoto sboru před konáním svatebního shromáždění povinen ověřit, že oddávající vyhovuje podmínkám stanoveným v odst. 3 tohoto článku.
6. Svatebními bohoslužbami je možno posloužit i těm, kdo nejsou členy církve, pokud je u nich rozpoznatelná upřímná touha po Božím požehnání.
7. Svatebnímu shromáždění předchází příprava žadatelů. Rozhodnutí o jejím rozsahu a intenzitě je ponecháno pastorační citlivosti a odpovědnosti faráře či jáhna a staršovstva.
8. Pohřeb členů církve má zpravidla podobu pohřební bohoslužby, v níž zvěstované evangelium o vzkříšení z mrtvých a odpuštění hříchů posiluje naději a potěšuje zarmoucené. Společenství při pohřebním shromáždění přináší povzbuzení z lidské blízkosti.
9. Na přání zesnulého nebo na žádost pozůstalých je možno pohřební bohoslužbou posloužit i těm, kdo nebyli členy církve.
10. V bohoslužebném shromáždění sboru se konají také ordinace, což je pověření ke službě Slova a svátostí, instalace, tedy uvedení do služby, pověření nově zvolených presbyterů a členů seniorátních výborů, vyslání církevních pracovníků a podobně.
11. Společně s jinými křesťanskými církvemi daného místa pořádá sbor příležitostně ekumenické bohoslužby, které mají vyjádřit a posílit jednotu Kristovy církve.

12. Kromě bohoslužebných shromáždění se společenství sboru uplatňuje také v různých setkáních, jako jsou např. sborové dny, besedy, společná stolování, kurzy, tábory a podobně.

Čl. 4. Život sboru mimo shromáždění

1. Sbor žije i mimo svá shromáždění. Jeho členové stojí v nejrůznějších situacích a vztazích v rodině, v zaměstnání, v sousedství, ve veřejnosti. Zde mají dosvědčit evangelium, jež přijali. Každodenní život je příležitostí, jak osvědčit víru a poslušnost, prokazovat lásku a trpělivost, vyjádřit naději a odvalu.
2. Shromáždění sboru k životu z evangelia jednak vybízejí, jednak vyzbrojují. Zvěstované Boží slovo svou povahou směřuje do reálného života a poskytuje základní orientaci pro životní volby a rozhodování, aby měly dobrou budoucnost. Přijaté smíření s Bohem, jak je prožíváno u stolu Páně, naplňuje odvahou usilovat o smíření, dorozumění a pokoj ve všech lidských vztazích. Přítomnost sboru na počátku manželství nebo při křtu posiluje rodiny v jejich zápase o překonání krizí a o duchovní prospěch dětí. Solidarita sboru při pohřebním shromáždění pomáhá pozůstalým překonávat smutek nad ztrátou milovaného člověka a nalézat nové uplatnění ve společenství. Katechetická shromáždění vybízejí k jasnému výkladu základů víry všem, kdo chtějí naslouchat, a poskytují k tomu myšlenkové nástroje.
3. Společenství sboru je svým členům oporou. Dává jim jistotu, že nejsou sami ve svých duchovních i docela všedních zápasech, ani ve svých radostech a nadějích. Doprovází je a nese přímluvnými modlitbami, pastýřskou péčí, radou i konkrétní pomocí, vzájemným sdílením i nesením životních břemen.
4. Zvláštní pozornost sboru patří těm členům, kteří procházejí krizemi, octli se v ohrožení nemocí a stářím či úmrtím svého blízkého, nevědí si rady s výchovou svých dětí, se svým vlastním selháním a proviněním, ale také těm, kteří ve svobodě a odvaze víry vstoupili do náročné služby, například ve veřejných funkcích v obci, kraji či státě.

Čl. 5. Závěrečná ustanovení

1. Tento řád nevystihuje život církve v úplnosti, popisuje jen jeho nejdůležitější a charakteristické součásti.
2. Změna čl. 3 odst. 3 tohoto řádu přijatá 3. zasedáním 34. synodu nabývá účinnosti dne 1. ledna 2018.

